

de hidtil havde betalt mindre i Landskat. For Deeltagelsen i alle kommunale Byrder have de derimod ikke faaet en eneste Skilling i Erstatning, og det skulde de heller ikke have; det var en ligefrem Retfærdighedshandling, at de skulde tage Deel i disse Byrder, men det forekommer mig ikke, at de bør bidrage Mere til de kommunale Byrder end Eierne af udfrit Hartkorn, og jeg maa derfor stille Udvalget for, at det har optaget denne Bestemmelse, som jeg haaber, at det ærede Thing vil stemme for, da jeg antager, at den indeholder en simpel Retfærdighedshandling. Den ærede Landsthingsmand har ogsaa udhævet, at det var tvivlsomt, om virkelig Hovedgaardseierne havde ved Lov af 20de Juni 1850 faaet et Tilsgagn, hvorved de kunde gjøre sig Haab om, at disse Byrder skulde fratages dem og gjøres lige istedetfor ulige. Jeg troer, at det er klart, at der i Loven af 20de Juni 1850 er givet et formeligt Løfte. Hvorfor skulde ogsaa Loven ellers hedde Egaliseringsloven? Jeg kan desuden ogsaa henvisse den ærede Landsthingsmand til Regjeringsudkastets Motiver til S. 32, hvor det hedder: „Med Hensyn til det Sædegaardseierne i Loven af 20de Juni 1850 om Hartkornets Egalisation givne Løfte, at de særlige Forpligtelser, der paahvile Sædegaardene fremfor andre Landeieendomme, efterhaanden skulle søges hævde, vilde det vistnok være ønskeligt, at dette Løfte snarest muligt kunde indfries, forsaavidt angaaer den dem hidtil paahvilende Forpligtelse til at holde Sprøite.“ Der synes jeg virkelig, at det staaer saa tydeligt, at der ikke kan være nogen Tvivl om, hvad der er meent dermed.

Justitsministeren: Til Støtte for det foreliggende Endringsforslag skal jeg tillade mig for det høitærede Thing at fremhæve en Omstændighed, der synes i en særdeles Grad at tale for at tage Forslaget tilfølg. Det er muligt, at det allerede under en tidligere Forhandling har været anført; men er det skeet, maa jeg bede om Tilgivelse for, at det er udsagt mig. Det finder da sin naturlige Grund i, at i de saa Dage, jeg har havt den Ære at være Minister, har jeg ikke seet mig istand til at trænge fuldstændigt ind i den Mængde Sa-

ger, som paa eengang frembyde sig. Det Moment, som jeg vil udhæve, er, at den Forpligtelse, som paahviler Hovedgaardseierne til at holde Sprøiter, vistnok hidrører fra, at man i sin Tid — thi Forpligtelsens Indførelse ligger lang Tid tilbage — har villet skaffe sig en Garanti, en Modvægt imod Risicoen ved saadanne Gaarde, hvis Besskaffenhed og hele Dekonomi gjorde, at der ved dem lettere kunde blive Spørgsmaal om, at paadrage Afsvrancen store Tab; man vilde sørge for, at der ogsaa skulde være Midler tilstede, der kunde formindste den Risiko, som man kunde løbe. Men dette Forhold er forandret i de senere Bestemmelser, og jeg har her specielt for Die Befjendtgjørelsen angaaende Brandcontingent af Landbygninger af 18de Juni 1858. Gjennem den nye, nu gjældende Tarif har man iagttaget et saadant Forhold, at man i alt Fald i Afgiftsmaaden har opnaaet denne Garanti, dette Compensationsmiddel mellem Risiko og Midlerne til at forebygge den, som man tidligere har villet opnaae igjennem den Forpligtelse, som man paalagde Hovedgaardseierne til at holde Sprøiter. Det er dette Moment, som jeg vilde tillade mig at fremhæve for det høitærede Thing som Noget, der maaskee kunde bidrage til, at Endringsforslaget blev vedtaget.

Milling: I det jeg har om Ordet, var det ikke for at udtale mig med Hensyn til Endringsforslaget, men derimod med Hensyn til de Ytringer, der saaldt fra den ærede 7de Landsthingsmand for 2den Areds (Thalbitzer). Jeg vil nu ikke discutere videre om, hvorvidt Hovedgaardseierne have faaet fuldstændig Erstatning ved Hartkornsegaliseringen eller ikke; men den ærede Landsthingsmand sagde, at jeg vilde kaste en Byrde mere pover paa Hovedgaardseierne; det er der ikke Tale om her, her er Tale om at være fri for at anskaffe Sprøiter. Den ærede Landsthingsmand sagde, at det var ikke tvivlsomt, at Loven gav det Løfte, at disse Forpligtelser skulde ophøre for Hovedgaardseierne; men han blev Bevistet skyldig for sin Paastand. Han henvisste nemlig vel til Motiverne, men ikke til Loven; og hvad der er udtalt, det er vagt og svagt. Naar han fremhævede, at den Erstatning, de have faaet, ene